

Dreptul Uniunii nu se opune reglementării franceze care interzice întoarcerea în Franța a resortisanților din țări terțe, titulari ai unui permis temporar de ședere, în absența unei vize de întoarcere

Totuși, autoritățile naționale care eliberează o viză de întoarcere unui asemenea resortisant nu pot limita intrarea sa în spațiul Schengen doar pe la punctele de pe teritoriul național

Regulamentul (CE) nr. 562/2006¹, denumit „Codul Frontierelor Schengen”, se înscrie în cadrul mai general al unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție fără frontiere interne. El supune intrarea resortisanților țărilor terțe în spațiul Schengen anumitor condiții. Pentru o ședere care nu depășește trei luni în decursul unei perioade de șase luni cu începere de la data primei intrări pe teritoriul statelor membre, acești resortisanți trebuie printre altele să dețină un document de călătorie valabil care să permită trecerea frontierei (interne sau externe) a unui stat membru și o viză valabilă dacă aceasta este necesară.

Prin derogare, resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc toate condițiile enunțate în Codul Frontierelor Schengen dar care sunt titularii unui permis de ședere sau ai unei „vize de întoarcere” eliberate de unul dintre statele membre sau, atunci când este necesar, ai ambelor documente, sunt autorizați să intre în scop de tranzit pe teritoriul celorlalte state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului membru care a eliberat permisul de ședere sau viza de întoarcere.

Conseil d'État (Franța) a fost sesizat cu o acțiune formulată de Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE) în vederea anulării unei circulare ministeriale din 21 septembrie 2009. Aceasta interzice întoarcerea în Franța a resortisanților din țări terțe care trebuie să dețină viză și care sunt doar titularii unui permis temporar de ședere, eliberat în cursul examinării unei prime cereri de permis de ședere sau a unei cereri de azil, și care nu dețin o viză de întoarcere eliberată de autoritățile consulare sau, în cazuri excepționale, de autoritățile prefecturale. În circulară se arată, pe de altă parte, că o viză de întoarcere emisă de autoritățile prefecturale nu permite, în principiu, trecerea frontierelor externe ale spațiului Schengen decât pe la puncte de intrare pe teritoriul francez. Potrivit ANAFE, această circulară încalcă principiile securității juridice și protecției încrederii legitime în sensul că este de imediată aplicare și privează resortisanții țărilor terțe care au părăsit teritoriul francez de dreptul de a reveni în Franța fără a trebui să solicite viză, astfel cum ar putea să se aștepte în mod legitim în temeiul practicii administrative anterioare.

Conseil d'État adresează Curții de Justiție întrebări preliminare cu privire la aceste aspecte.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește în primul rând că deținerea unui permis de ședere eliberat de un stat membru unui resortisant dintr-o țară terță permite acestuia din urmă să intre și să circule în spațiul Schengen, să părăsească acest spațiu și să revină în spațiul menționat fără a trebui să parcurgă formalitățile legate de obținerea vizei. Or, potrivit Curții, **permisul**

¹ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 81/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 ianuarie 2009 (JO L 35, p. 56).

temporar de ședere, eliberat în cursul examinării unei prime cereri de permis de ședere sau în cursul examinării unei cereri de azil, este expres exclus din noțiunea de permis de ședere în sensul regulamentului.

Pe de altă parte, normele cu privire la refuzul intrării enunțate de Codul Frontierelor Schengen se aplică oricărui resortisant al unei țări terțe care dorește să intre într-un stat membru trecând o frontieră externă a spațiului Schengen. Astfel, în măsura în care acest regulament a eliminat controlul persoanelor la frontierele interne și a transferat controalele frontaliere la frontierele externe ale spațiului amintit, dispozițiile sale cu privire la refuzul intrării la frontierele externe sunt în principiu aplicabile ansamblului circulației transfrontaliere de persoane, chiar dacă intrarea pe la frontiera externă a spațiului Schengen a unui stat membru nu se realizează decât în scopul șederii în acesta din urmă.

Rezultă că resortisantul unei țări terțe care deține un permis temporar de ședere eliberat de un stat membru, în așteptarea unei decizii cu privire la cererea sa de permis de ședere sau la cererea de azil și care părăsește teritoriul statului în care a introdus cererea, nu poate reveni pe teritoriul respectiv doar pe baza documentului său provizoriu de ședere. În consecință, atunci când un astfel de resortisant se prezintă la frontierele spațiului Schengen, autoritățile responsabile de controlul la frontieră trebuie, în aplicarea regulamentului, să îi refuze intrarea pe teritoriu, afară de cazul în care resortisantul respectiv se încadrează în anumite excepții (motive de ordin umanitar sau de interes național sau obligații internaționale). Aceste controale trebuie de asemenea să fie efectuate fără a aduce atingere drepturilor refugiaților și ale persoanelor care solicită o protecție internațională, în special în ceea ce privește principiul nereturnării.

Curtea interpretează în al doilea rând noțiunea „**viză de întoarcere**”. Astfel, aceasta constituie o autorizație națională care poate fi acordată resortisantului unei țări terțe, care nu este titular nici al unui permis de ședere, nici al unei vize și nici al unei vize cu valabilitate teritorială limitată în sensul Codului de vize², care îi permite să părăsească statul membru în cauză, cu un scop determinat, pentru a reveni ulterior în același stat. Deși condițiile naționale de întoarcere nu sunt definite de Codul Frontierelor Schengen, rezultă totuși din acest cod că viza de întoarcere trebuie să autorizeze resortisantul dintr-o țară terță să intre în scopul tranzitului pe teritoriul celorlalte state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului membru care a eliberat o asemenea viză de întoarcere. În consecință, **Codul Frontierelor Schengen trebuie interpretat în sensul că un stat membru care eliberează unui resortisant al unei țări terțe o „viză de întoarcere” în sensul acestei dispoziții nu poate limita intrarea în spațiul Schengen numai pe la punctele de pe teritoriul său național.**

În sfârșit, **principiile securității juridice și protecției încrederii legitime nu impun** să fie prevăzute măsuri tranzitorii pentru resortisanții țărilor terțe care au părăsit teritoriul unui stat membru fiind titularii doar ai unui permis temporar de ședere eliberat în cursul examinării unei prime cereri de permis de ședere sau a unei cereri de azil și care doresc să revină pe acest teritoriu după intrarea în vigoare a regulamentului. Astfel, reiese din dispozițiile Codului Frontierelor Schengen că un permis temporar de ședere nu dă dreptul de întoarcere în spațiul Schengen. Pe de altă parte, Curtea subliniază că acest regulament a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene la 13 aprilie 2006, așadar, cu șase luni înainte de data intrării sale în vigoare (13 octombrie 2006), astfel încât a fost asigurată și cerința de previzibilitate a normelor destinate să se aplice începând cu această dată.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

² Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, p. 1)

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106